

Rapport

Rapport over een klacht over de beheerder van de regionale politie Hollands Midden, thans de politiechef van de regionale eenheid Den Haag

Datum: 24 januari 2013

Rapportnummer: 2013/009

Klacht

Verzoeker klaagt over het geweld dat een politieambtenaar van de politie Hollands Midden op 8 juli 2010 heeft gebruikt bij zijn aanhouding. Met name klaagt verzoeker erover dat de politieambtenaar:

hem heeft laten struikelen waardoor hij met hoofd en schouder tegen een ijzeren paal kwam;

tot drie keer met kracht een nekklem heeft gezet;

pepperspray in zijn ogen heeft gespoten;

hem een knietje in zijn linkerzij heeft gegeven, terwijl hij toen al geboeid op zijn buik op de grond lag en door twee politieambtenaren werd vastgehouden.

Algemeen

Verzoeker, destijds minderjarig, bevond zich op 8 juli 2010 bij het winkelcentrum te G. Politieambtenaar L. sprak verzoeker aan op verdenking van hangen in portieken. Hij vroeg hem naar zijn identiteitskaart. Verzoeker weigerde dit verzoek en werd aangehouden door politieambtenaar L.

Verzoeker verzette zich tegen de aanhouding. Bij de aanhouding werd door politieambtenaar L. geweld gebruikt.

Op 26 januari 2011 verklaarde de kinderrechter verzoeker schuldig aan wederspanningheid. Hij legde hierbij geen straf of maatregel op.

Verzoekers vader diende een klacht in bij de politie wegens het gebruik van disproportioneel geweld. De korpsbeheerder achtte de klacht op 28 juli 2012 ongegrond. Verzoeker vroeg de Nationale ombudsman een onderzoek in te stellen.

Visie verzoeker

Verzoeker is van mening dat er disproportioneel en onrechtmatig geweld tegen hem is gebruikt. Volgens hem is de zaak door het optreden van politieambtenaar L. volledig geëscaleerd. Op 8 juli 2010 hing hij in zijn eentje rond in het winkelcentrum, toen politieambtenaar L. hem naar zijn identiteitskaart vroeg. Hij had deze niet bij zich omdat deze bij de gemeente lag. Hij wilde hierover uitleg geven maar kreeg hiertoe geen gelegenheid. Toen hij vervolgens wilde weggaan werd hij met grof geweld aangehouden door politieambtenaar L. Deze gaf hem een knie in de maagstreek, liet hem struikelen waardoor hij met zijn hoofd en schouder tegen een ijzeren paal aankwam, zette tot drie keer met kracht een nekklem en spoot pepperspray in zijn ogen. Verzoeker vindt dit

geweld in geen verhouding staan tot de verdenking van het betrekkelijk geringe feit "hangen in portieken". Dat politieambtenaar L. hem bij het wegrennen liet struikelen waardoor hij in volle vaart tegen een ijzeren paal viel, is zeer gevaarlijk, aldus verzoeker. Bij het ziekenhuis werd geconstateerd dat verzoeker een hersenschudding had opgelopen, dat zijn schouder uit de kom was en dat hij diverse kneuzingen had. Verzoeker voegde foto's van het letsel bij. En dat alles voor het niet tonen van een identiteitsbewijs en overtreding van een samscholingsverbod. Op geen enkele wijze valt volgens verzoeker in te zien dat het aanhouden op deze grond dermate belangrijk is dat daarbij grof geweld mag worden toegepast en het risico genomen wordt, onder andere door de persoon in kwestie op snelheid te laten struikelen, dat zwaar lichamelijk letsel wordt toegebracht.

Verzoeker voerde verder aan dat het gerechtshof in een soortgelijke zaak het volgende had geoordeeld: "bezien in relatie tot de betrekkelijk geringe ernst van het feit waarvan verdachte aanvankelijk werd verdacht en gelet op de omstandigheden van het geval, acht het hof de wijze van aanhouding van de verdachte door de politieambtenaren disproportioneel". Volgens het hof dient deze disproportionaliteit te worden verdisconteerd in de strafmaat, aldus verzoeker. In zijn eigen strafzaak had de kinderrechter volgens hem bij uitspraak van 26 januari 2011 ook de disproportionele geweldsuitoefening in de strafmaat verdisconteerd, in die zin dat hij schuldig was verklaard voor verzet bij aanhouding maar dat geen straf of maatregel was opgelegd.

Desgevraagd liet verzoeker weten dat er geen proces-verbaal van de zitting van de kinderrechter was opgemaakt, zo bleek uit navraag bij de griffie. Verzoeker bleef bij zijn standpunt dat de rechter het disproportionele geweld had verdisconteerd in de strafoplegging. Hij begreep dan ook niet waarom in tegenstelling tot de rechterlijke uitspraak, de korpsbeheerder de klacht ongegrond had verklaard.

Visie korpsbeheerder

Tijdens de interne klachtbehandeling achtte de korpsbeheerder verzoekers klacht voor wat betreft de aanhouding en het geweld bij aanhouding ongegrond. Hij baseerde zich hierbij op het advies van de klachtenadviescommissie. Deze overwoog en adviseerde als volgt, voor zover van belang.

Het winkelcentrum G. kent een aanhoudende problematiek van overlast gevende jongeren. Dit heeft ertoe geleid dat de gemeente G. en de politie intensief controleren en daadkrachtig optreden tegen overlastgevers. Niet betwist wordt dat verzoeker zich ophield in het winkelcentrum en voor het winkelend publiek hinderlijk gedrag vertoonde. Dit werd gezien door politieambtenaar L., die verzoeker hierop aansprak en hem naar zijn identiteitskaart vroeg. Dit is een gebruikelijke gang van zaken waar sprake is van verstoring van de openbare orde. Verzoeker voldeed niet aan dit verzoek ondanks herhaalde waarschuwingen. Hij kon derhalve als verdachte worden aangemerkt en worden aangehouden.

Ten aanzien van de geweldsuitoefening had politieambtenaar L. verklaard dat verzoeker zich op alle mogelijke manieren tegen zijn aanhouding verzette en daarmee slecht hanteerbaar was. Verzoeker heeft niet bestreden dat hij zich verzette tegen de aanhouding, aldus de commissie. Op een gegeven moment moest politieambtenaar L. hierdoor de standaard aanhoudingstechnieken (waaronder een gestrekt been) toepassen om het verzet van verzoeker te breken, zodat verzoeker naar het politiebureau kon worden overgebracht ter verdere afhandeling van zijn aanhouding.

In deze situatie, waar de betrokken politieambtenaar geen bijstand had van een collega, terwijl verzoeker zich verzette tegen zijn aanhouding, kan de commissie de beslissing van de betrokken politieambtenaar om geweld te gebruiken, billijken. Op dat moment waren er voor de betrokken politieambtenaar geen andere mogelijkheden. Dat verzoeker hierbij met zijn hoofd en arm tegen een paal terecht kwam is volgens de commissie een zeer ongelukkige omstandigheid. Hoewel het gestrekte been niet onder alle omstandigheden een proportioneel middel is, acht de commissie het gebruikte middel in deze situatie niet onbehoorlijk. Dit geldt ook voor de gebruikte techniek om verzoeker op de grond in bedwang te houden.

De commissie merkte ten slotte op dat de rechter kennelijk aanleiding had gezien bij de oplegging van de straf voor het bewezen verklaarde strafbare feit in positieve zin rekening te houden met het door de politie toegepaste geweld.

De korpsbeheerder stelde tijdens het onderzoek door de Nationale ombudsman voorop dat verzoeker door zijn eigen houding en gedrag de betrokken politieambtenaar heeft gedwongen om geweld te gebruiken. Verzoeker hield zich hinderlijk op in een winkelcentrum, waar een strikt handhavingsbeleid geldt. Toen de betrokken politieambtenaar hem op zijn gedrag aansprak en hem naar zijn identiteitsbewijs vroeg, weigerde verzoeker ondanks herhaalde waarschuwingen en vordering om zijn identiteitsbewijs te tonen, enige medewerking. Vervolgens hield de politieambtenaar verzoeker aan, die meende dat hij zich aan die aanhouding kon onttrekken door geweld te gebruiken in de vorm van heftig en langdurig fysiek verzet. De korpsbeheerder is van oordeel dat de betrokken politieambtenaar voor het bereiken van zijn doel, te weten het voltooien van de aanhouding, geen andere middelen had dan het gebruik van een geweldsmiddel. Volgens de korpsbeheerder had verzoeker meerdere malen blijk gegeven niet voor rede vatbaar te zijn. Ook na te zijn aangehouden en ondanks aansporing zijn verzet te staken bleek verzoeker zich met kracht tegen zijn aanhouding verzetten. De betrokken politieambtenaar, die op dat moment alleen was, heeft toen de politiemeldkamer verzocht om assistentie. Vanwege een storing in het communicatiesysteem, kwam zijn hulpverzoek niet door, zodat er geen alternatief voor handen was, aldus de korpsbeheerder.

De korpsbeheerder beoordeelde de vraag of de ingezette geweldsmiddelen c.q. technieken als proportioneel kunnen worden aangemerkt, als volgt. De betrokken

politieambtenaar had een gestrekt been gebruikt om het verzet van verzoeker te breken. Dat kan risico's met zich meebrengen, omdat de controleerbaarheid van de beweging niet optimaal kan zijn, aldus de korpsbeheerder. Gegeven de omstandigheden kan de korpsbeheerder de inzet van deze techniek billijken, nu verzoeker bleef doorgaan zich met fysiek geweld aan de aanhouding te onttrekken. Dat verzoeker daarbij met zijn hoofd en arm tegen de paal van een overkapping kwam, blijft een ongelukkige omstandigheid, aldus de korpsbeheerder.

De korpsbeheerder liet verder weten dat de nekklem en knie in het middenrif ten behoeve van het boeien tot de standaard aanhoudingstechnieken behoren. Deze technieken zijn erop gericht met zo min mogelijk letsel de verdachte onder

controle te krijgen, mits deze niet tegenwerkt. In het geval van verzoeker is het meer aannemelijk dat deze last had van de nekklem en/of knie in het middenrif vanwege zijn hevige verzet dan door de wijze waarop de politieambtenaar deze technieken heeft toegepast.

Ten aanzien van de pepperspray liet de korpsbeheerder weten dat gebruik ervan is toegestaan om iemand aan te houden van wie redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij een voor onmiddellijk gebruik gereed zijnd wapen bij zich heeft en dit tegen een persoon zal gebruiken. Verzoeker had op een gegeven moment doelbewust een pen uit de borstzak van het overhemd van de betrokken politieambtenaar getrokken en de pen op het gezicht van de politieambtenaar gericht. Hieruit kan volgens de korpsbeheerder worden afgeleid dat verzoeker de intentie had met de pen letsel aan het gelaat van de politieambtenaar toe te brengen, waarbij de pen functioneerde als wapen. Onder deze omstandigheden acht de korpsbeheerder het gebruik van pepperspray niet onbehoorlijk.

Visie politieambtenaar L.

Uit het proces-verbaal van aanhouding en de verklaring die politieambtenaar L. tijdens de interne klachtbehandeling gaf, komt het volgende naar voren. Politieambtenaar L. had die dag dienst en had een melding gekregen over jongens die mensen aanspraken in het winkelcentrum G. Verzoeker was herkend als één van deze jongens. Verzoeker was hem niet bekend. Verzoeker had een fors postuur volgens politieambtenaar L. Gelet op zijn houding kon verzoeker volgens hem worden aangemerkt als de leider van de jongens. Daarom focuste hij zich op verzoeker en hield hij hem staande om zijn identiteitsbewijs te vorderen. Verzoeker gaf hierop aan dat hij die niet kon tonen. Hij hield verzoeker hierop aan. Omdat politieambtenaar L. zag dat verzoeker probeerde weg te lopen, pakte hij hem met beide handen bij de linkerarm. Verzoeker maakte slaande bewegingen in zijn richting en duwde om los te komen. Politieambtenaar L. sommeerde verzoeker om mee te werken. Verzoeker gaf hier geen gehoor aan en bleef duwen om zich los te werken. Er ontstond een duw- en trekpartij waarbij L. probeerde verzoeker op de grond te werken. Politieambtenaar L. gaf verzoeker eenmaal een knie in zijn maagstreek toen deze zijn

blouse vast had. Deze ontweek verzoeker. Verzoeker bleef duwen om zich los te trekken. Toen verzoeker langs politieambtenaar L. probeerde te rennen, liet L. hem over zijn rechterbeen struikelen. Doordat verzoeker voorover viel schampte hij met zijn hoofd een paal die de overkapping ondersteunde. Hierna kwam hij hard met zijn schouder tegen deze paal. Verzoeker kwam op zijn rug op de grond terecht. Verzoeker pleegde verzet met beide handen. Dat zijn arm uit de kom was gegaan, verbaasde politieambtenaar L. dan ook. Het was een situatie van duwen en vechten. De wijze waarop hij verzoeker in bedwang probeerde te houden, gebeurde volgens politieambtenaar L. op de wijze waarop dit bij de Integrale Beroepsvaardigheden Training wordt aangeleerd. Het betreft een manier om personen die niet meewerken aan hun aanhouding, onder controle te krijgen. Verzoeker, die gestruikeld was, lag met zijn gezicht naar hem toe. Politieambtenaar L. wilde verzoeker vastpakken maar voelde dat hij zich losrukte. Hierop ging hij bovenop verzoeker liggen en pakte hem in een nekklem. Verzoeker bleef zich verzetten en schreeuwen en sloeg hem. Af en toe zette politieambtenaar L. kracht op verzoekers nek om hem onder controle te houden. Dit deed hij twee of driemaal. Plotseling had verzoeker een pen te pakken van hem en richtte deze op zijn gezicht. Volgens politieambtenaar L. was deze pen ongeveer 10 tot 15 centimeter bij zijn gezicht vandaan. Hij draaide meteen zijn gezicht weg, pakte zijn pepperspray en zette dit in. L. wist niet of hij verzoeker in zijn gezicht had geraakt of voor hem op de grond had gesprayd want hij hield zijn gezicht gedraaid om de pen niet in zijn gezicht te krijgen. Verzoeker brak zijn verzet vervolgens. Op dat moment voegde zich een vrouwelijke collega in burger bij hen. Samen hebben zij verzoeker op zijn buik gelegd en de handboeien omgedaan. Verzoeker voldeed aan het verzoek om op zijn buik te liggen maar bleef wel schreeuwen. Volgens politieambtenaar L. had het allemaal anders kunnen aflopen. Hij was in eerste instantie alleen en kreeg pas later assistentie. Dat verzoeker met zijn hoofd tegen een paal aan was gevallen, vindt hij lastig en ongelukkig. Het laten lopen van de overtreders was gelet op het strikte beleid echter volgens hem geen optie.

Relevante informatie/stukken

Het rapport geweldsaanwending vermeldt het volgende, voor zover van belang:

"(..) Er ontstaat dan een duw en trek partij. Verdachte wil dan wegrennen maar struikelt over het been van L. Hierdoor komt hij ten val en raakt met zijn hoofd een metalen paal van de overkapping. De verdachte tracht echter direct weer op te staan en weg te rennen. L. ziet in deze kans om de verdachte op zijn rug op de grond te krijgen en bovenop hem te gaan zitten. L. tracht dan verbinding en melding te maken met de (meldkamer; N.o.) dit lukt echter niet (...). De verdachte blijft zich verzetten, om dit verzet te breken geeft L. met zijn gebalde vuist een klap tegen het hoofd van verdachte. Deze blijft zich vervolgens nog steeds verzetten(...). Hij wijst met deze pen dreigend naar het aangezicht van L. Hierop heeft L. verdachte zonder waarschuwing gesprayd met pepperspray(..)."

De brief van de hoofdofficier van justitie van 29 juni 2011 gericht aan de klachtencommissie van de politie Hollands Midden, vermeldt het volgende voor zover van belang: "Tijdens de zitting van de kinderrechter van 26 januari 2011 heeft klagers raadsman betoogd dat er sprake was van disproportioneel geweld van politiezijde en daarbij primair ingezet op niet-ontvankelijkheid van het OM. De rechter heeft dit verzoek tot niet-ontvankelijk verklaren niet gehonoreerd. Ook heeft zij wettig en overtuigend bewezen geacht dat klager zich schuldig heeft gemaakt aan de door de officier van justitie ten laste gelegde wederspanning. Wel heeft de rechter in het toegepaste geweld aanleiding gezien de straf te matigen. Dit heeft geresulteerd in een schuldigverklaring zonder oplegging van straf(...)".

Desgevraagd liet (de klachtencommissie van) de politie de Nationale ombudsman weten dat zij ondanks de uitspraak van de kinderrechter, de klacht over het toegepaste geweld had getoetst aan de vraag of onder de gegeven omstandigheden dit geweld als behoorlijk kon worden aangemerkt. Dit los van het feit dat het toegepaste geweld de ongelukkige uitkomst had dat (verzoeker: N.o.) zodanig viel dat zijn arm uit de kom schoot, met gevolg dat de rechter aanleiding zag de straf te matigen. De koppeling "de rechter heeft verzoeker niet gestraft dus het toegepaste geweld is niet proportioneel" gaat volgens de politie niet op. Nader gevraagd liet de politie weten geen uitsluitel te kunnen geven over de grond waarop de beslissing van de rechter (mede)steunt, om verzoeker geen straf op te leggen.

Verzoeker stuurde een filmpje mee dat een omstander van het incident had opgenomen. Dit filmpje laat het volgende zien, voor zover van belang:

Vanaf seconde 1 tot en met seconde 26 is te zien dat verzoeker met zijn buik op de grond ligt met zijn handen geboeid op zijn rug. Boven op hem zitten politieambtenaar L. en een vrouwelijke agent in burger. Politieambtenaar L. heeft één knie op verzoekers nek geplaatst. Verzoeker is steeds aan het schreeuwen. Er komt een derde politieambtenaar aanlopen. Vanaf seconde 26 tot en met seconde 29 is te zien dat verzoeker zijn onderlichaam iets beweegt terwijl hij nog steeds schreeuwt. Hierop geeft politieambtenaar L. hem een knietje in zijn zij, terwijl zijn andere knie nog rust op verzoekers nek.

Beoordeling

Het is een vereiste van behoorlijk overheidsoptreden dat grondrechten worden gerespecteerd. Het recht op lichamelijke integriteit is een grondrecht dat door de Grondwet en internationale verdragen wordt beschermd. Het gebruik van geweld tegen personen betekent een inbreuk op dit grondrecht. Een politieambtenaar die in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening is, is echter bevoegd om op grond van artikel 8, eerste en vijfde lid, van de Politiewet 1993, geweld te gebruiken wanneer dit noodzakelijk is voor de uitvoering van zijn taak en een minder ingrijpend middel niet voorhanden is. Het geweld dient in verhouding tot het beoogde doel redelijk en gematigd te zijn. Aan het gebruik van geweld gaat zo mogelijk een waarschuwing vooraf.

De Nationale ombudsman overweegt als volgt. Nu de rechter verzoeker schuldig heeft bevonden aan wederspanning, gaat de Nationale ombudsman daarvan uit. Dit betekent dat hij bij deze beoordeling uitgaat van de rechtmatigheid van de aanhouding en van het verzet dat verzoeker heeft gepleegd bij aanhouding. Nu is vastgesteld dat verzoeker niet wilde meewerken aan zijn aanhouding, acht de Nationale ombudsman het begrijpelijk dat de betrokken politieambtenaar L. ervoor koos om hem onder controle te krijgen, hem daarvoor naar de grond te brengen en de daarvoor aangeleerde technieken in te zetten. Op grond van artikel 8 van de Politiewet kon hij hiertoe overgaan. Verzoeker betwist echter dat dit geweld proportioneel was.

Hoewel niet vast is komen te staan waarom de rechter verzoeker schuldig heeft verklaard maar hem geen straf heeft opgelegd, staat voldoende vast dat hij in het door de politie toegepaste geweld aanleiding zag hiertoe. Uit het vonnis valt echter niet af te leiden of de rechter vond dat het geweld van de politie disproportioneel was. Het kan ook zijn dat de rechter geen straf heeft opgelegd vanwege de gevolgen die de val van verzoeker tegen een ijzeren paal voor hem heeft gehad. Omdat de rechter zich niet specifiek over de rechtmatigheid van het politiegeweld heeft uitgesproken, overweegt de Nationale ombudsman het volgende ten aanzien van een aantal geweldsmiddelen die naar zijn oordeel eruit springen en een beoordeling behoeven.

Ten aanzien van *het gebruik van pepperspray* overweegt de Nationale ombudsman als volgt. Op grond van de Ambtsinstructie is het gebruik van pepperspray onder meer geoorloofd om een persoon aan te houden ten aanzien van wie redelijkerwijs mag worden aangenomen dat hij een voor onmiddellijk gebruik gereed zijnd wapen bij zich heeft en dit tegen een persoon zal gebruiken of die zich aan aanhouding, voorgeleiding of andere rechtmatige vrijheidsbeneming tracht te onttrekken. Het gebruik van pepperspray dient op ten minste één meter afstand te gebeuren.

Vaststaat dat politieambtenaar L. verzoeker geen waarschuwing heeft gegeven voorafgaand aan het gebruik van de pepperspray. Dit middel werd door hem ingezet omdat verzoeker een pen uit de vestzak van politieambtenaar L. had gepakt en op zijn gezicht had gericht. Het dreigen met de pen wordt door verzoeker niet ontkend. Van deze concrete dreiging uitgaande, begrijpt de Nationale ombudsman de keuze van politieambtenaar L. om vanuit een schrik- of noodweerreactie de pepperspray te pakken en te gebruiken, hoewel er andere minder ingrijpende mogelijkheden waren (zoals het afweren met de arm). Er ontstond een geëscaleerde situatie met kenmerken van noodweer waardoor de keuze van de professional meer ruimte krijgt. In dit opzicht acht de Nationale ombudsman het gebruik van de pepperspray dan ook niet onbehoorlijk. Dit neemt het uitgangspunt bij het gebruik ervan niet weg, een waarschuwing vooraf en vanaf een afstand van één meter.

Het geven van een knietje in verzoekers zij is duidelijk te zien op het filmpje dat door een omstander is gemaakt. De Nationale ombudsman keurt dit geweld af nu verzoeker reeds

geboeid en op zijn buik op de grond lag. Daarbovenop werd verzoeker op de grond gehouden door twee politieambtenaren, waarbij politieambtenaar L. ook met zijn knie de nek van verzoeker klem had gezet. Verzoeker was weliswaar luidruchtig, nog steeds aan het schreeuwen en maakte een beweging met zijn onderlichaam, de situatie was er echter niet naar dat verzoeker vluchtgevaarlijk was of een gevaar voor anderen of zichzelf. Politieambtenaar L. verklaarde daarnaast zelf dat het verzet van verzoeker na het pepperen gebroken was. Om die reden acht de Nationale ombudsman de klacht van verzoeker over dit gebruik van geweld disproportioneel.

Tenslotte maakt de Nationale ombudsman uit de geweldsrapportage op, dat politieambtenaar L. verzoeker *met gebalde vuist een klap tegen verzoekers hoofd* heeft gegeven. De Nationale ombudsman overweegt dat zelfs wanneer de situatie zich vervolgens zo zou hebben ontwikkeld dat geweldgebruik geboden was, het slaan in het gezicht niet snel kan worden aangemerkt als een passende vorm van geweldgebruik. Een vuistslag in het gezicht kan ernstig letsel tot gevolg hebben. Daarom is het geven van zo'n vuistslag slechts in uitzonderlijke situaties aanvaardbaar te achten. Gelet op het feit dat verzoeker eerder over het gestrekte been van politieambtenaar L. was gestruikeld, daarbij met zijn hoofd tegen een ijzeren paal was gevallen - met mogelijk gevolg hoofdletsel - en het feit dat het politieambtenaar L. gelukt was om op verzoeker te gaan zitten, was van een dergelijke situatie was naar het oordeel van de Nationale ombudsman geen sprake. Het met de gebalde vuist tegen verzoekers hoofd slaan acht de Nationale ombudsman dan ook niet behoorlijk.

Gelet op het bovenstaande en mede bezien in de uitspraak van de rechter acht de Nationale ombudsman het optreden van politieambtenaar L. in strijd met het vereiste dat het recht op onaantastbaarheid van het lichaam dient te worden gerespecteerd.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de politie Hollands Midden is gegrond voor zover het betreft het geven van een knietje in verzoekers zij en het slaan met de vuist in zijn gezicht wegens strijd met vereiste van behoorlijk overheidsoptreden dat grondrechten van burgers worden gerespecteerd.

De klacht over de politie Hollands Midden is niet gegrond voor wat betreft het gebruik van pepperspray.

de Nationale ombudsman,

dr. A.F.M. Brenninkmeijer